

**DE DIUO IGNATIO
LOYOLA, ORATIO. A
NICOLAO
CECCOPERIO
MASSENSI SENIS...**

Nicola Ceccopieri

XXXVIII
CECO.P

D-1

Legatus D. Equitis Antonij Francisci
Deo Marini

40346
II

DE DIVO
IGNATIO
LOYOLA,
ORATIO.

A NICOLAO CECCOPERIO
MASSENSI

SENIS PVBLICE HABITA:

SENIS, Apud Bonettos, Typis Publicis. 1636.

Superiorum permisso.

Digitized by Google

DE DIVO
IGNATIO
LOYOLA
ORATIO.
A NICOLAO SECCOPERIO
MASSENSIS
SENIORIS PABRICE HABITA.

SERENISS^{MO} PRINCIPI
LEOPOLDO
DE HETRVRIA.

NICOLAUS CECCOPERIVS F.

FELIX, faustumque hoc mihi accidit, Serenissime Princeps, vt de IGNATIO verba facturus, tuam, ad quam properem, sortitus sim benignitatem. Nimirum Ignatianæ virtutis lux, orationis meæ tenebris adumbrata tui animi exponi debuit oculis, Maternam Aquilam ad Solis radios inconniuentem imitantibus. Quod itaque hoc nomine tuum est, humaniter excipiendo tuum esse confirma. Vale.

SERENISSIMO PRINCIPI
LEOPOLDO
DE HETRVRIA

NICOLAUS COPERNICUS

Excelsis, illustribus, hoc
mihi accidit, serenissime
Princeps, ut delectatio
verba signum, cuius ad
quam properem, dicitur
im delectationem. Mihi
mulum delectationem virtutis
huc, orationis non tenet
his admodum in animi exhortatione debet oratione
Mentem adhibere ad omnia ratione
tam in ratione. Quod tunc hoc nomen
tam est, humaniter excipiendo tam esse con-

A

ORATIO⁵

Vicunque fabulosum antiquitatis Prometheum, ut conflatà è cœno simulacra animaret ad vitã, ignem è Cælo subripuisse sagaci finxit mendacio, is, si hoc sæculo esset, sapiens profectò, ac salubre inuentum eo ingeniosius, quo verius in **JGNATIUM**, hoc est nobiliorem Prometheum transtulisset, **A. A.** qui videlicet, quantum vitalis santi-
monia ignis è Cælo hausit, ad humilia hominum corda, & rerum humanarum appetitione penè canosa excitanda, incitandaque ad Cælestia, & quasi animanda, nobilius in opus usurpauit. Quid ni enim corda incitaret ad sublimia, qui vel ipso Nomine ignis erat, elementorum vehementissimus? Ab hoc igne, qui ardet in Nomine, mei gelu ingenij in flumen Orationis eliquari, facere non possum, quin fatear. **A. A.** quamuis inter eius ful-

gones meorum verborum tenebras collocare temeritatis sit, quam tamen in me admodum reprobare nequitis, quoniam, si Tullio fidem habemus, ea est florentis aetatis. Ad huius itaque ignis splendorem vestrarum mentium acies conuertite; hisque vestra benevolentia claritatem adiungite. Ut ex pueris excessit Ignatius ab aula Hispaniarum ad Pompelonensem arcem, tum temporis obsidione pressam, profectus est caduca gloria miles. Ad huius defensionem cum attentius vigilat, ab aerei tormenti globo in terram deicitur. en, iam Ignatium, quasi dua sibi fortuna partita sunt, quippe qui vel Antheo felicior, ex illo in terram lapsu, nouas contrahit vires, non amplius terra, sed caelo militaturus. Claudicauit tunc in scelerum via, ut in via virtutis praeuolaret. Editus ille, è militari tormento sonus, à somno vitiorum expergefecit Ignatium. Et nimium quantum profuit explodi tormentum illud: Nam ex fumo inde emisso, sibi nubem confluxit, qua eius animum in caelum eueheret. Cuius rei certissimo argumento est, quod ipsum Deum, una cum Maxima Virgine, Diuino circumdatum lumi-

7

ne aspexerit: quod quidem Ignatio gratulari
debeo. Nam si sol iste noster, Cyro quondam
dormienti visus, Persarū presaguit imperium:
quidni Cælestis iustitia sol, Cæleste regnum au-
guraretur Ignatio? quo ut potiretur ille, ad
montem Serratum se contulit, locum scilicet,
Cælo propriorem. Nec mirum, si tam cito cur-
sū ad Cælum, vel fracto crure contendit: nam
in via virtutis sine culpa cuiuspiam pondere
nemo claudicat. At quia Cæleste regnum vim
patitur, hic cæpit suo corpori pœnas infligere
Ignatius, esuriendo, sitiendo, algendo, estuan-
do. His telis, quasi novus Apollo, suarum ce-
piditatū Pythona interfecit. Hac nimirum in
palestra Christi generosus Athleta multo acrius
exercebatur, quàm Veteres, aut Lacedæmonij,
aut Romani: quorum in pugnando nuditatem
ut imitaretur, arma sua in templo Deipara sa-
cro suspendit. Et mirum nobis videri non de-
bet, cum sub exercituum duce exerceretur, si
tantum profecerit, ut supra cōmentitiā Gi-
gantum audaciam penetrarit, cum videlicet,
septem dierum spatio ab alienatus à sensibus,
per immensitatem Cæli spatiatus est. I nunc, &

flam-

flammam, qua è militari illo tormento emissa
 fuit, Ignatij animo, non onus, sed oneris leua-
 mentum adiectam esse; nega, si potes, cum tam
 ex facili feratur in Cœli. Sed meritò illi terra
 iam sordet, si Cœli nota est pulchritudo. Terra
 enim cœlestibus animis sordidum sepulcrũ est.
 In hac Ignatius peregrinabatur animo, non
 habitabat; dumque in litteraria palastra ver-
 bum amo discit, cuncta terrestria amare de-
 discit. sed quò istis puerilibus studijs prope-
 ras Ignati? an ad eloquentiam? sed mirum
 quantum animos inflãmare edoctus iã es. Tes-
 tis mihi est vnus, inst. ar omnium iuuenis, quem,
 vel in frigidissimis aquis exestuans, tuus ad
 virtutem ardor inflãmavit. Dignum factum,
 cuius auctori, vel in humanis degenti, extru-
 antur templa, ar aq̃ue consecrentur. Equidẽm
 nullum huic, scio, antiquitatis exemplum con-
 ferri posse. Non enim tibi, aut ciuica, aut mu-
 ralis, castrensive corona debetur; sed quia ci-
 uem Cœlo conseruasti, cœlestis. Iam non attinet
 vltcrius virtuti tue debita scrutari praconia.
 Nam intra huius stagni ripas immensum tu-
 arum laudum Oceanum comprehendi, omnes
 intel-

intelligunt. Et miror profecto, cur aqua illa
in crystallum durata, tantum tuae charitatis
argumentum intra se clausum non seruarint.
Tum enim Mida felicior, cœnum illud ani-
mati cadaueris in aurum innocentiae commu-
tasti. An eius stupidum, & quasi saxeam ad
virtutem, ingenium, verius tua luce animasti;
quàm olim lapideam Memnonis statuam pa-
rentis Aurora radijs vocalem esse factam, sin-
xit antiquitas? Hoc certum est, Ignatium te
esse non putabas, nisi & ipse arderes, & alios
inflammares. Fortunam hic arguerim quod
Ignatium sui tam prodigum ignis in carcerem
conijci, tanquam furem, maleque verberibus
accipi passa fuerit. Sed ipsa Loyola innocentia,
magnum illi ruborem iniecit; & vincere huma-
nos animos assuetam, vinci tandem docuit;
quoniam dum illa in insontem reum verberibus
irruit, tum eundem nõ furem, sed magis suamet
vite prodigum inuenit. Profecto potius quàm
illa fictis criminibus, verisve pœnis Ignatij in-
nocentiam intercipere potuisset, Ignatiana in-
nocentia sepulchrum ei capere contigisset. Pu-
taret aliquis hoc contra legem nature factum,

nisi iniuriarum acerbiter a quo animo perpeti,
 ti, pro lege Christi sectatoribus haberetur, egi-
 esset. Sed quis iam Lojola, Regulos, Carones,
 Aemilios infra te esse non fateatur? In hunc
 modum non homines fortunari sibi sunt, sed eam-
 dem Caelites calcant. Hac tua constantia eo glo-
 riosior est, quo magis a leuitate ignis abhorret.
 Hac, inquam tua constantia nos docet, pati for-
 tia Christianum esse, non Romanum. Hoc as-
 seram; Caelestem tuum animum, et quidem ar-
 matum in corpore mortali stationem voti aperi-
 gisse, humana imbecillitatis conditionem a se in-
 uicta pugna repulsurum. Quod veluti in mersa
 diana veluti in luce apparuit. Adde eam. Adde
 te robustior, contra tot opinionum obsecra-
 sibi onus condende sacra societatis. Quae
 qua non nisi caelum esset in terris, in quo sua
 uis, quo verius Pythagor ea hinc manus non
 concentu cordarum, sed e consensu coelestium
 sonaret. Et sane felicitissimum suscipi operis
 exitum illa sterna, qua eius caput supra praesul-
 xerat, portendebat. Vulcanum videlicet est, quod
 sam olim supra caput sterna in Italia
 navigationem. A scania, ad Romani imperij
 fasti-

*fastigium, secundum cuius sum Scribo Tullio, Lucio Martio reportandam de hoste victoriã præ-
 saginisse. Et quidem tum se se ostendit hero-
 em, nõ ex hac mortalitate concretum, sed è Cæ-
 lo delapsum, quemadmodum veteres existima-
 bant. Magna enim curare Divinum est. Sic
 Hercules habitus est Iouis filius. Sed qui è
 Cælo erat ad Cælum iam redit Ignatius: haud
 vitæ negatur, sed vitæ mortali. Quid dicē-
 dum iam superest? Migrarent ex hominibus vi-
 tia, si eo animo vitam ingrederemur, quo eam
 Ignatius egressus est. In eodem enim læto, et spi-
 ritus eius, et virtutum cultus effluxit: quem si
 attentius considerare volumus in Ignatio, vi-
 rorum omnium virtutes discamus. Verũ cui
 nomen ab ipso Natali dedit ignis quidni mor-
 ti quoque pareretur? Et ecce ad eius tumu-
 lum præfulgent sidera; nimirũ hæc extincto soli
 succedunt. Et quis ibi Cælum non agnoscit, ubi
 stella nitent? quas vel ambitiose illuc descēdisse
 crediderim, ut Ignatij luce magis, quam ipsius
 met olis illustrarentur. An potius ardere ibi
 decreuerant ad conservationem Societatis, ut
 olim vestales flamma ad custodiã Romani Impe-*

rij vigilabant? An ibi conſtiterunt, ut Ignatij cineres plus honoris poſſiderent, quod ab illis perfectiſſima virtutis exemplum aptius capere licebat. quam olim Pythica cortina, Ammonisque fonti dabatur, quod inde ſuperſtitioſa emittebantur oracula? An haſ miſit ſtellas Calum, ut ita dixerim, inuidum; quod Loyola corpus ſurriperent? Orta eſſe ſydera, ali- que ab aqua veterum Philoſophorum tulit opi- nio. Hac certe ſydera, qua ad Ignatij ſepul- chrum ardent, nullum aliud ſui principium habuiſſe crediderim, quam eiſdem lachrymas, quas, adhuc inter mortales agens, effudit. Ob Pluias lachrymarum, aurea illa certè nobilio- res, qua olim Iouem in terras deſcendiſſe, mē- tita ſinxit antiquitas. Et merito ſanò ex il- lis lacrymis orta ſunt ſydera: Nam quia ex Ignatij oculis emanarunt, ignea fuiſſe gutta, non lachryma, dicenda ſunt. Inter haec ſydera Loyolea virtutis excellen- tiam veſtrarum mentium ocu- lis clariùs inſpiciſſe A. A. Oratoria enim lumina extinguntur.

Dixi.

